

[Finansministeren.]

Danmark, som først dukker op for de udenlandske varer, efter at afgiftsberigtigelsen ved toldbehandlingen har fundet sted.

Under lovforslagets behandling i folketingsudvalget havde man — som de ærede medlemmer vil vide — været inde på den tanke, der er realiseret i andre afgiftslove, at man kunne tilvejebringe en ligestilling mellem danske og udenlandske varer ved at forøge importværdien inden afgiftsberegningsen på toldboden med en fiktiv avance på f. eks. 20 pct. Man veg imidlertid tilbage herfor, bl. a. fordi en sådan regel vil fordyre erhvervslivets anskaffelser af de investeringsvarer, som må købes i udlandet, og som er afgiftspligtige. Formentlig spillede det også en rolle, at en omlægning fra en detailoms på omkring 6 pct. til en engrosoms på 9 pct. kom til at betyde en større afgiftsbelastning af de nævnte investeringsvarer. Lad mig benytte lejligheden til yderligere at sige, at et sådant indførselstillæg ingenlunde vil gøre bestemmelsen om 20 pct.-fradraget i detailprisen overflødig. Den er ikke mindst nødvendig for de mange producenter, herunder håndværkere, som traditionelt sælger direkte til forbrugere til detailpriser, der ifølge sagens natur må være højere end de engrospriser, hvortil detailhandlerne kan gøre deres indkøb.

Industriens synspunkter, der i øvrigt faldt sammen med ønsker hos håndværkerne og flere brancher inden for engroshandelen, blev imødekommet umiddelbart efter lovens ikrafttræden. Det bestemtes med hjemmel i lovens § 19, at en almindelig detailpris i henhold til lovens § 15, stk. 2 c, foreligger, når afsætningen sker til priser, som enhver forbruger kan benytte sig af ved køb af enkelte stykker eller partier af varen, dog på betingelse af at denne afsætning har et vist omfang, nemlig er mindst 10 pct. af virksomhedens afgiftspligtige omsætning. Og det tilføjes, at denne bestemmelse indebar, at fradraget på 20 pct. — 7,2 pct.-reglen — kunne anvendes for alle varer og uden hensyn til, om afsætningen sker til private eller erhvervsmæssige forbrugere.

Nogle brancher og virksomheder opfattede imidlertid denne fortolkning af detailprisreglen som en mulighed for under alle omstændigheder at bruge de 7,2 pct. ved salg til forbrugere. Man beregnede — til skade

for detailhandelen — afgiften med 7,2 pct. af den i ethvert enkelt tilfælde faktisk opnåede pris uden hensyn til, at loven ikke blot taler om en detailpris, men også om, at denne pris skal være almindelig, således at den skal kunne opnås af enhver — privat eller erhvervsmæssig — forbruger, der indkøber under samme forhold.

Det har derfor været nødvendigt at fastslå, at ved salg til købere, som driver virksomhed med videreförhandling, skal afgiftsberigtigelsen af den pågældende vare altid ske efter bestemmelsen i § 15, stk. 1, d. v. s. med 9 pct. Som jeg berørte det under min omtale af bestemmelserne om virksomhedernes registreringspligt, omfatter salg til videreförhandling også de tilfælde, hvor varen indgår i køberens salgsprodukter, herunder f. eks. emballage, og ligeledes afsætning af materialer, der sælges til håndværkere, boligselskaber o. lign., herunder statslige og kommunale institutioner, som anvender dem til bygnings- og anlægsarbejde.

Dernæst er det fastslået, at forudsætningen for anvendelse af bestemmelsen i § 15, stk. 2 c, er, at detailprisen er almindelig, det vil navnlig sige, at enhver skal kunne købe varer til den pågældende styk- eller kvantumspris, og at afsætningen efter almindelig sædvane i branchen kan anses for at være sket til detailpris og ikke til engrospris eller andre priser.

Jeg vil i øvrigt om 7,2—9 pct.-problemet sige, at med hensyn til værdireglerne vil en engrosafgiftslov altid være vanskeligere at administrere end en detailafgiftslov. Det skyldes først og fremmest, at man under en detailedsaftgift kun behøver at interessere sig for det sidste led i omsætningen, hvor man endda kan beregne afgiften af den faktiske betalte pris. Under en engrosledsaftgift kommer man ikke uden om at skulle fastsætte regler ikke blot for det næstsidste led i omsætningen — hvilket i sig selv er et tvivlsomt begreb — men også for det sidste led, nemlig når afsætningen sker direkte til forbrugere, herunder forbrugende virksomheder. Man skal med andre ord her have afgift i omsætningens sidste led, men beregne den, som om den opkrævedes i næstsidste led. Yderligere kompliceret bliver det naturligvis, når man samtidig skal udforme disse regler således, at de ikke indebærer, at de normale handelssædvaner må